

Iz teksta razberemo, da gre za ploščo kamenine iz spodnjetriadne cone *Anasibirites nevolini*, torej iz zaporedja z obliko *Neogondolella milleri*, na kateri je ohranjenih deset različno orientiranih konodontov. Avtorica meni, da je na fotografiji verjetno predstavljen ustni aparat konodontonositelja, ki vsebuje ozarkodiniformni element, vendar je še potreben nadaljnega preučevanja. Izmed 37 opisanih vrst konodontov, ki pripadajo 13 rodovom, je kar pet novih. To so: *Hindeodella budurovi*, *Oncodella obuti*, *Neospathodus zharnikovi*, *N. longiusculus* in *N. zaksi*.

Stratigrafski del se prične s pregledom dosedanjih preučevanj stratigrafije spodnjetriadnih plasti v Južnem Primorju. Iz tabele 1 so razvidne korelacije na podlagi amonitnih con večine novjših raziskav od leta 1956 dalje. Sledijo podrobni opisi osmih spodnjetriadnih profilov Južnega Primorja. Na risbi 8 je shematsko nakazana lokacija teh profilov. V tekstualnem opisu profilov so zajeti tile podatki: vrsta kamenine, debelina cone in favna. Za vsak profil posebej so izdelane risbe, v katerih so grafično prikazane vrste kamenin, zaporedne številke konodontnih vzorcev, konodontna favna in pogostnost konodontov. Delo zaključuje primerjava spodnjetriadnih konodontnih združb Južnega Primorja z enako starimi favnami drugih področij. Ta primerjava je shematsko prikazana na tabeli 3.

Zadnji del tvori povzetek, strnjen na dveh straneh v 17 točkah.

Delo predstavlja pomemben prispevek k poznavanju spodnjetriadnih konodontnih združb posebno zato, ker so to prvi tovrstni podatki iz tega dela sveta. Na podlagi šestih konodontnih združb je avtorica določila indijsko in oleneksijsko starost kamenin, iz katerih je opisala tudi pet novih taksonov. Knjižica je opremljena s številnimi risbami in večnamensko uporabljivimi tabelami. Vsi opisani konodontni elementi so tudi upodobljeni na slikovnih tablah; žal je njihova kvaliteta dokaj slaba.

Tea Kolar-Jurkovšek

I. G. Speden and I. W. Keyes: **Illustrations of New Zealand Fossils.** Crown Copyright, Wellington 1981. Obseg: 109 strani, 6 slik, 32 slikovnih tabel. Format 20 × 28,5 cm. Vezano v platno.

Knjigo je izdal New Zealand Department of Scientific Research (DSIR Information Series No. 150) kot priročnik. Vsebino sta pripravila I. G. Speden in I. W. Keyes v sodelovanju s strokovnjaki mikropaleontološke sekcije novozelandskega geološkega zavoda.

Delo je posvečeno znanstveniku Siru Charlesu Flemingu, ki je bil v letih od 1953 do 1977 glavni paleontolog novozelandskega geološkega zavoda, namenjeno pa je tako profesionalnim kot tudi amaterskim geologom. Zato avtorji že v uvodu na kratko predstavijo nekaj osnov geologije in paleontologije, bogat fosilni material pa je predstavljen v obliki kataloga.

Večina ilustriranih primerkov obsega morske makrofosile: školjke, polže, amonite in brahiopode. Na tablah 15 in 16 je upodobljeno nekaj kopenskih rastlin, na tabli 26 vertebrati (kosti pingvina, zobje kita) in na tabli 1 nekaj konodontov. Zanimiv je prikaz geološke lestvice na slikah od 4 do 6, ki nas

seznanj z novozelandsko razdelitvijo kamenin vse od kambrija naprej, na slikah 1 in 2 pa sta pregledni geološki karti Nove Zelandije.

Na eni strani in pol je izbor najpomembnejših znanstvenih publikacij, v katerih dobi bralec podrobnejše informacije o klasifikaciji in pojavljanju novozelandskih fosilov.

Na straneh od 83 do 109 so zbrani najpomembnejši podatki za vse prikazane fosile od njihovih imen, starosti in najdišč pa do tega, kje so shranjeni in pod katero inventarno številko. Ti podatki so zlasti pomembni za profesionalne paleontologe, kajti s pomočjo njih brez težav najdejo originalni komparativni material.

Table fosilov, predstavljene v katalogu, so povzete iz *Geology of New Zealand* (Syggate et al. 1977), ki je hkrati tudi najboljši splošni informator o novozelandskih fosilih in njihovih matičnih kameninah.

Vrednost kataloga je v številnih slikah fosilov in osnovnih podatkih o geologiji Nove Zelandije. Avtorji so smotrno izbrali najpomembnejše makrofosilne skupine in jih predstavili na način, ki bi ga veljalo posnemati tudi pri nas.

Bogdan Jurkovšek

Shingo Hayashi: **Phyletic chart on conodonts**. On the range chart and hypothetical affinities of platform conodonts since the late Carboniferous. Monograph 23, The Association for the geological Collaboration in Japan/May, 1981, 38 strani in 2 tabli, 18 × 26.

Shingo Hayashi je prikazal stratigrafsko razširjenost in medsebojno sorodnost ploščastih konodontov od zgrnjekarbonske do triadne periode. Vsebinsko je strnil v obliki dveh preglednih slikovnih tábel. Tabla 1 kaže hipotetično medsebojno sorodnost vrst ploščastih konodontov; avtor je na njej predstavil oralno, aboralno in lateralno stran večine holotipov. Tabla 2 prikazuje stratigrafsko razširjenost ploščastih elementov. Zgrnjekarbonski, permski in triadni konodonti še niso sistemizirani; zato se je avtor pri sestavljanju teh tábel zavedal določenih pomanjkljivosti in netočnosti, vendar pomeni tudi poskus, najti ključ za klasifikacijo konodontov, določen napredek v raziskovanju in identifikaciji konodontov. V razlagi tábel je avtor napisal, da so na Japonskem pričeli raziskovati konodonte šele po l. 1963, ko so jih s pomočjo fluorovodikove kisline ekstrahirali iz roženca geosinklinale Honshu (Chichibu). Drugod so namreč našli konodonte predvsem v karbonatnih kameninah šelfnega faciesa in zato so konodontno biostratigrafijo lahko uskladili z amonitno in drugih vodilnih fosilov.

Avtor je ploščaste konodonte, navedene v članku, razdelil na dve grupi, gondolellidi in gnathodidi.

1. Gondolellidi vključujejo rod *Gondolella* in sorodne rodove, kot so *Neogondolella*, *Gladigondolella*, *Paragondolella*, *Epigondolella*, *Celsigondolella*, *Tardogondolella*, *Ancyrogondolella*, *Parvigondolella* idr. Oblikovno bi vrste teh rodov imenovali tudi polygnathide, imenovane po rodu *Polygnathus*; pri klasifikaciji posameznih konodontnih aparatov sta v rabi obe imeni elementov: gondolelliformi in polygnathiformi, saj nomenklatura še ni poenotena.